

Betænkning over forslag til lov om radiokommunikation.

(Afgivet af udvalget den 18. november 1969).

Udvalget har holdt 2 møder og har i forbindelse med gennemgangen af lovforslaget stillet 2 spørgsmål til ministeren for offentlige arbejder. Spørgsmålene er tillige med ministerens besvarelse optrykt som bilag til nærværende betænkning.

Ministeren for offentlige arbejder har stillet og udvalget tiltrådt nedenstående to ændringsforslag, hvoraf det ene er af formel karakter, mens det andet fastsætter lovens ikrafttrædelsestidspunkt til 1. januar 1970 i stedet for 1. december 1969.

Herefter indstiller *udvalget* lovforslaget til *vedtagelse* med de af ministeren foreslåede ændringer.

Ændringsforslag.

Af *ministeren for offentlige arbejder*, tiltrådt af *udvalget*:

Til § 7.

1) I stk. 1, 2. pkt., ændres „§§ 2 og 6“ til: „§ 2“.

Til § 8.

2) I stk. 1 ændres „1. december 1969“ til: „1. januar 1970“.

Bemærkninger til ændringsforslagene.

Til nr. 1.

Lovforslagets § 6 bemyndiger ministeren til at fastsætte bestemmelser om tavshedspligt for brugere af radioanlæg; i disse bestemmelser kan der i medfør af forslaget § 7, stk. 2, fastsættes straf af bøde, og det er derfor overflødig at anføre § 6 i slutningen af § 7, stk. 1.

Til nr. 2.

Ved ændringsforslaget fastsættes lovens ikrafttrædelsestidspunkt til 1. januar 1970.

Stæhr Johansen.

Fanger.

Juul-Madsen.

Poul Schlüter.

Eva Ree.

Merete Bjørn Hanssen.

Ib Thyregod,
formand.

Jørgen Andersen.

Amtoft,
næstformand.

Rigmor Christensen.

Holst.

K. B. Andersen.

Knud Hertling.

Horn.

Tastesen.

Holm Tved.

Morten Lange.

Bilag.

2 spørgsmål fra udvalget til ministeren for offentlige arbejder og ministerens besvarelser.

Spørgsmål 1.

Da loven efter forslaget skal gælde også for Grønland, og da Grønlandsminister Normann nu har rettet henvendelse til den canadiske regering om eventuel dækning af Grønland via den TV-satellit, der tænkes opsendt i 1972, bedes ministeren oplyse, om TV-signaler fra kommunikations-satellitter er omfattet af forslaget § 2. Det ønskes oplyst, hvorvidt kommunikations-satellitter teknisk og juridisk opfattes som „sendestationer for radiospredning“ i luftrummet over det åbne hav.

Svar.

Bestemmelsen i lovforslagets § 2, der er bevaret uændret fra vedtagelsen i 1962, har taget sigte på radiospredningsstationer, der etableres i skibe, luftfartøjer etc. på eller over det åbne hav, og det var ved bestemmelsens udarbejdelse i 1962 ikke tilsigtet at lade forbudet gælde for radiospredningsstationer i satellitter, idet spørgsmålet om satellitsendinger overhovedet ikke blev berørt på daværende tidspunkt. Den af bl. a. Danmark ratificerede internationale konvention om „piratsendere“ nævner ej heller satellitter, og konventionen såvel som det internationale radioreglement, der er udgangspunktet for post- og telegrafvæsenets interesse i sagen, benytter i øvrigt udtrykket „luftbårne“ radiospredningsstationer uden for nationale territorier, hvilket formentlig udelukker satellitter fra konventionens og radioreglementets gyldighedsområde. Man må således forudse, at der må tilvejebringes en særlig lovgivning, formentlig efter forudgående international aftale, såfremt det overhovedet skulle blive aktuelt at kriminalisere „piratsendervirksomhed“ i det ydre rum.

Bestemmelsen i § 2 vil i dens nuværende formulering således ikke være nogen hindring for eksempelvis Grønlandsministerens omtalte planer om eventuel dækning af Grønland med fjernsyn ved hjælp af en canadisk satellit.

Spørgsmål 2.

Ministeren bedes oplyse, om opsætning af antenneanlæg (individuelle og fælles) og modtageranlæg til modtagning fra kommunikations-satellitter, navnlig fra de såkaldte „direct broadcast satellites“, hvis signaler forventes at kunne modtages direkte via individuelle eller fællesantenneanlæg, er omfattet af undtagelsen i § 1, stk. 1 „anlæg, der alene er indrettet til modtagning af radiospredning“. Såfremt det ikke er tilfældet, bedes det oplyst, om opsætning af sådanne anlæg derved inddrages under det ministerielle tilladelsessystem, sådan at der kræves tilladelse i hvert enkelt tilfælde fra ministeren. Har ministeren beregninger over administrationsomfanget ved et sådant tilladelsessystem?

Svar.

Bestemmelsen i lovforslagets § 1, stk. 1, der undtager „anlæg, der alene er indrettet til modtagning af radiospredning“ fra kravet om tilladelse fra ministeren for offentlige arbejder, er indsat for at undgå en unødigt dobbeltadministration, idet licensafgifter for benyttelse af radiospredningsmodtagere opkræves af Danmarks Radio.

Udsendelser fra satellitter, der er bestemt til direkte modtagning hos offentligheden, falder under betegnelsen radiospredning, og da radiospredningsloven alene giver hjemmel til opkrævning af licensafgift, betyder det eksempelvis, at der efter den nugældende

og den foreslåede lovgivning ikke skal indhentes tilladelse fra Danmarks Radio eller post- og telegrafvæsenet for oprettelse af anlæg for modtagning af „direct broadcast satellites“. Hvor modtagning foregår gennem fællesantenneanlæg, der omfatter mere end én ejendom, skal der på sædvanlig måde foreligge tilladelse fra ministeren for offentlige arbejder for det pågældende fordelingsanlæg i henhold til lov om fællesantenneanlæg m. v., § 3.

Efter lovforslagets § 3, stk. 1, sidste punktum, hhv. fællesantennelovens § 2, kan ministeren for offentlige arbejder fastsætte bestemmelser om indretning og benyttelse af modtageanlæg for radiospredning hhv. om den tekniske udførelse af fællesantenneanlæg; men såfremt man ønsker at gribe regulerende ind over for offentlighedens principielle adgang til modtagning af „direct broadcast satellites“, må dette ske gennem ny lovgivning.